

nr. 218/27.03.2019

Parlamentul României

Senat

DECLARAȚIE POLITICĂ

Adresată de către doamna senator: Silvia-Monica DINICĂ

Circumscripția electorală: nr 42, București

Grupul Parlamentar: USR

Ședința Senatului din data de: 27.03.2019

Titlul declarației politice: Să te miști liber nu este un privilegiu. Este un drept.

Domnule președinte de ședință,
Doamnelor și domnilor senatori,
Stimați colegi,

Titlul declarației mele politice de astăzi este „ Să te miști liber nu este un privilegiu. Este un drept.”.

Participarea deplină a persoanelor cu dizabilități la viața economică și socială reprezintă un vector important într-o economie inteligentă, bazată pe inovare și cercetare, pe dezvoltare durabilă și favorabilă incluziunii. Convenția ONU privind Drepturile Persoanelor cu Dizabilități, ratificată de România în anul 2010, este primul tratat internațional care susține creșterea incluziunii persoanelor cu dizabilități în cadrul comunității prin promovarea, protecția și asigurarea exercitării depline și în condiții de egalitate a tuturor drepturilor și libertăților fundamentale ale omului de către toate persoanele cu dizabilități și de a promova respectul pentru demnitatea lor intrinsecă.

În Europa, peste 80 de milioane de persoane, reprezentând aproximativ 16% din totalul populației UE, au o dizabilitate, de la o formă ușoară până la una gravă, incluzând aici și persoanele cu probleme de sănătate mintală. Rata șomajului în rândul persoanelor cu dizabilități este de două ori mai mare decât rata șomajului din rândul celorlalte persoane. Persoanele cu dizabilități reprezintă un grup vulnerabil, în rândul căruia rata sărăciei este cu 70% peste medie, iar nivelul de ocupare a forței de muncă este, de asemenea, foarte scăzut.

Între principiile/obligațiile stabilite de Convenție se află și cel privind accesibilitatea la mediul fizic, social, economic și cultural, la sănătate, educație și la informare și comunicare, pentru a da posibilitatea persoanelor cu dizabilități să se bucure pe deplin de toate drepturile și libertățile fundamentale ale omului.

În România, din păcate, mediul public nu este pe deplin accesibil persoanelor cu dizabilități în cea mai mare parte. Avem instituții publice importante, care lucrează direct cu publicul, și nu au rampă de acces în clădire, un ascensor sau facilități de comunicare minime cu aceste persoane. Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap asigură respectarea normelor europene privind accesibilizarea mediului public, însă, punerea ei în practică încă se lasă așteptată. Motivul invocat de cele mai multe ori, este cel al lipsei fondurilor necesare.

Avem primării care și-au adaptat câte 2-3 intrări ale clădirii cu rampă pentru persoane cu dizabilități, însă există încă multe care nu au așa ceva. De asemenea, circa 50% din municipiile mari nu au adaptat trecerile de pietoni pentru nevoile persoanelor cu dizabilități, inclusiv în București.

Accesibilitatea este prima condiție pentru incluziunea reală în societate a unei persoane cu dizabilități. În măsura în care o persoană cu dizabilități poate să se deplaseze de la domiciliu la școală sau la serviciu, poate să folosească tehnologii adecvate pentru activitatea zilnică, are acces la alte servicii publice furnizate de autoritățile statului - atunci putem vorbi despre participare la viața socială.

La nivel european, accesibilitatea a fost recunoscută ca fiind o condiționalitate generală care trebuie îndeplinită de toate statele membre prin implementarea unor mecanisme care să asigure monitorizarea punerii în aplicare a articolului 9 al Convenției în pregătirea și implementarea programelor operaționale.

Cadrul legislativ din România, nu a fost actualizat în totalitate în vederea implementării acestei Convenții, dar Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, cu modificările și completările ulterioare, alocă un capitol distinct principiului accesibilității mediului public, unde sunt foarte clar descrise obligațiile instituțiilor publice și ale anumitor operatori privați. Cu toate acestea, Inspekția Socială nu controlează și nu reușește o mobilizare mai eficientă a autorităților.

Clădirile de utilitate publică, căile de acces, clădirile de locuit construite din fonduri publice, adaptarea accesului la ele, mijloacele de transport în comun și spațiile acestora, taxiurile, vagoanele de transport feroviar pentru călători și persoanele principalelor stații, spațiile de parcare, străzile și drumurile publice, telefoanele publice, mediul informațional și comunicațional ar trebui adaptate astfel încât să permită accesul neîngrădit al persoanelor cu handicap. Mai sunt multe de făcut la acest capitol și este datoria noastră să determinăm autoritățile să nu uite de semenii noștri aflați în suferință.

La o primă cercetare cele mai multe dintre sesizările venite la Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării din ultimii ani, au ca obiect discriminarea legată de accesibilitatea, îngrădirea dreptului la circulație, limitarea accesului în spații destinate publicului, lipsa serviciilor publice din cauza lipsei amenajărilor speciale. Prin limitarea sau blocarea accesului, persoanelor cu dizabilități locomotorii le este îngrădit dreptul la șanse egale, la participare și integrare activă în comunitate și la recunoașterea utilității lor în societate.

De aceea, consider că a venit timpul ca toți actorii politici împreună cu societatea civilă să ne unim forțele și buna credință și să facem ca aceste persoane să poată să manifesta și participa la viața Cetății. Stă în puterea noastră.

Vă mulțumesc!

Senator, Silvia Monica Dinică

CONFORM CU ORIGINALUL